

[Arne Melchior]

heldige at have vor fulde førlighed, endnu da, men synes, at det ikke er penge værd, selv ganske ubetydelige beløb.

Det svarer jo til, at man sagde, at folk, der bor på Amager eller i Hundested eller i Hedensted eller i en anden by eller egn af landet, ikke kan deltage i den kollektive trafik, fordi det ikke rigtig kan betale sig at betjene de pågældende steder. Det skal jeg bare have konstateret indledningsvis. Jeg havde såmænd ikke ventet mig bedre.

Men jeg havde ventet mig noget bedre af nogle af de andre partier i huset her. Hr. Bakholt har nemlig ikke ret. Jeg vil gerne sige det så stærkt som overhovedet muligt: Hr. Bakholt har ikke ret i, at når man udtager det pågældende stykke i den pågældende paragraf, så har det kun at gøre med, at man ikke sætter sig fast på en bestemt teknisk løsning, men i øvrigt går ind for sagen.

Nej, det har det ikke noget at gøre med, hr. Bakholt, fordi den pågældende paragraf i den udformning, ministeren havde givet den i lovforslaget, eller i den udformning, som CD i sit ændringsforslag nu har givet den, heller ikke taler om nogen bestemt teknik. Der stod tværtimod i bemærkningerne til den pågældende paragraf, at ministeren ikke ville lægge sig fast på en bestemt teknik.

At udtage paragraffen eller at stemme imod dens opretholdelse er derfor ikke ensbetydende med blot og bart, som hr. Bakholt fremstillede det, ikke at låse sig fast til en bestemt teknik. Det er det samme som at sige: Vi fastsætter ikke nogen dato, fra hvilken en af de eksisterende teknikker skal være indført. Vi nøjes med en hensigtserklæring i bemærkningerne, men der er ingen lovligt fra noget angivet tidspunkt til, at det skal finde sted.

Socialdemokratiet fremsatte i 1987 et forslag til folketingsbeslutning, hvori det hed: »Offentlige transportmidler (busser, tog og færger) skal være handicappede«, og dette beslutningsforslag blev vedtaget enstemmigt af det daværende Folketing.

I betragtning heraf kan jeg ikke få ind i min altså alt for lille hjerne, at man nu 3 år efter, hvor amter, kommuner, trafikskaber og ministerium har haft rigelig tid til at fastlægge teknikken, ikke kan fastsætte en dato, fra hvilken busserne i den kollektive trafik skal være – og det er, hvad der står i CD's ændringsforslag –

adgangsegnede for handicappede; det er altså ikke noget med nogen bestemt teknik. Jeg er umådelig skuffet over det.

CD deltager af fuldt hjerte i en kompliment til trafikministeren, fordi han møder med disse 5 gange 50 mio. kr., men jeg skal gøre opmærksom på, at der i flertallets betænkingsbidrag er en modsigelse, som er uoverkommelig. Der står først, at disse 250 mio. kr. over 5 år er stillet til rådighed for, at fysisk handicappede, gangbesværede og ældre kan benytte den kollektive bustrafik. Det er, hvad der står, og det stemmer også med trafikministerens tilbud.

Senere i det samme korte betænkingsbidrag står der minsandten, at det samme flertal lægger vægt på, at det ikke kun bliver anvendt til den kollektive bustrafik, men at der også bliver adgang til etablering af individuelle kørselsordninger for handicappede inden for det aftalte beløb. Man kan altså ikke klare begge dele. Det synes mig helt oplagt, at den væsentligste del af beløbet, i den udstrækning det overhovedet vil blive anvendt, bliver benyttet til den individuelle handicaptransport.

Den er også aldeles nødvendig, for der er grupper af handicappede, som ikke vil kunne benytte den kollektive trafik, selv når busser m.m. bliver gjort adgangsegnede for handicappede. De to ting har bare ikke noget med hinanden at gøre. Det er derfor, at vi i vort betænkingsbidrag har bebudet, at vi til efteråret vil fremsætte lovforslag om, at alle amter i landet og alle trafikskaber, der kører kollektiv trafik, skal forpligtes til ordninger mindst på højde med dem, som man f.eks. har i HT-området og i Storstrøms Amt. Her drejer det sig altså om den individuelle transport for de svært handicappede.

Men at man af den årsag nu de facto undlader at gøre en indsats for, at de mindre svært handicappede kan integreres i samfundet, for hvilket trafikken er en helt nødvendig forudsætning, går altså over min forstand. Jeg er dybt bedrøvet over det, men jeg vil gerne deltage i håbet om, at hensigtserklæringen bliver virkeliggjort. Derfor har jeg sat kryds i kalenderen til maj måned næste år, og så vil vi se, hvor langt man er kommet. Gid mine ord måtte blive til uret!

Til gengæld forventer jeg også, hvis der nu yderligere går et fjerde år, fra et klart varsel er givet, uden at der er opnået ganske betydelige